

Když přijížděl autobus do Telče, všiml jsem si, že u kruháče je obchod s hospodářskými potřebami, osivy a tak. Ó jaká bdělá ostražitost!

Řidič vyhlásil dvacetiminutovou přestávku na čurání. Domek se záchodem je stejně zavřený.

V Hospodářských potřebách už vyprodali sadbový česnek i brambory. Smůla.

Čekám ve frontě za starými lidmi. Co bych si ještě koupil, když už jsem tady?

Ha – lepové desky! Je to bio a třeba by mi všechny slívy nesežrala pilatka. Jako vloni.

Beru jich hodně, různé druhy. Pokračujeme v cestě do Brna. Dochází mi, že smrt na lepových deskách je strašně krutá. A můžou na nich umřít všichni možní. Včely.

Možná i malý ptáček králíček, co se skrývá v kupce roští. S tím nechci nic mít.

Ó jaká zbrklá tupost!

Jenomže co teď? Vyhodit ty mučící nástroje? Tolik peněz stály...

Darovat je nějaké babičce v zahrádkářské kolonii? Jó, hodit to tak na někoho jiného...to ne.

Pak mě to napadlo. Ještě, že jsem ten malíř.

Ó jaké štěstí!

JK, jaro 2010



(přírodní pigmenty na lepových deskách, cena 77,- Kč za kus, foto: Vladimír Kiva Novotný, 2010)